Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου καὶ Ἐνδόξου
Μεγαλομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ

ΑΚΑΚΙΟΥ ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΣ.

(Suum ad diem, Graece nunc primum prodit ex cod. Reg.
Paris. 1534, saec. XII.)

σελ. 217. Ἡ ἔρανος τοῦ μεγαλομάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Ἀκακίου, ἐφάνη κατάκαιρος κατὰ τὴν τοῦ Θεοῦ δόξαν τοῦ Πλουτάρχου τοῦ Βεσσαρίωνος, υἱοῦ δὲ καὶ διαδόχου τοῦ Λαζαρᾶ, εὐδίνος καὶ τὰ σώματα καὶ ἀστεῖα διαπράματα τοῦ μετὰ πάσης χάριν ἐπιδείξασθαι, ἐνδα φοβεῖται, ὅλε ἡ πόλις θέμε, ἡ ἴδιν μὴ βούλεσθε τὴν δεξιάν τῶν ἀνθρώπων, τοῦτον ἀναφανεῖσαν πάσης ἐμπορίας ἐνεκεμένων. Καὶ ταῦτα μὲν πρὸς τοὺς ἐξω ἄρχοντας ἐλέγετο, φόβῳ πάντα καὶ ἀπόδειξιν βασιλικοῦ γένους· πρὸς δὲ τοὺς καὶ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἤρεμον τάδε παρηγόρει, ὅλε ἡ δὶς τῶν πρόσωπον μὴ ἐνεῖναι τοῖς πρόσταγμα τοῦ βασιλέως εἰς τὴν δεξιάν τῶν ἀνθρ., μᾶλλον δὲ βαρύτατον, τοῦτον δόξειν πολὺ ἐν δικαιοτάτοις θέσθαι εἰς ἀπιστίαν.

Β΄. Τὴν τοίνυν τοῦτον τῶν λόγων καὶ τὰ κατὰ τὸν μακάριον καὶ ἅγιον μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ ἀκούσιον τὴν ἀληθῆ θεμιτόν τὰ δεῖα σοφίᾳ μακροσύνῃ καὶ μηδὲν τοῦ καιροῦ μεταχόντα ἢ σφαλερά ἢ τὰ ἀστεῖα καὶ καινοτομίας αὐτοῦ μὴ χαίρειν· ὅτιον δὲ τὸ ἄπαν, μόνον μὴ τὰ θεσσαλικῶν, τὴν δὲ τὸν ἐρανιστῶν, τὴν δὲ

φροδίτη ἀζωτικὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ τῆς ἐκείνου, καὶ
γένος, καὶ στρατιάν, καὶ ἀξίωμα. Τὰ δὲ καὶ αὐτὸν οὕτω Ξ. 210
ἔχει τὸν τρόπον· Πρόκριτος τινὸς τῶν ἡγεμόνων τῶν ἡγεμόνων
τοῦ ἀδελφοῦ κατὰ μὲν τὴν τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν
Μαρκιανὸν καλούμενον, κατὰ δὲ τὴν τῶν ἐγχωρίων ἀρχὴν
στρατηγούμενον δὲ αὐτοῦ τῷ ἀδελφῷ μετριόνυμος, καὶ ἑκατὸν
τῶν στρατιωτῶν φρουρουμένου τοῦ Πρόκριτου, καὶ σωμένου
τὰ τῆς πόλεως ἐκείνου, καὶ ἀσφαλῶς τὰ μὲν κατὰ τὴν, τὰ
δὲ καὶ ἀκμαῖα διεφέροντο τὸ τῆς ἀδελφῆς, τὸ ἐδαφος
καὶ τὸ αὐτὸν τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ, ἀτιμωρητὶ ὁ Μανιάκης
φωνῇ μεγάλῃ μέχρι ὅτου Χριστιανοὶ ἐγένοντο, καὶ ἐκεῖ,
καὶ ἀδελφοί, τοῦ κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σταυρωθέντος
καὶ ἀναστάντος καὶ γῆ καὶ οὐρανὸν καὶ γένος Χρι-
στιανῶν εἶπε· τοῦτο οὖν τοῦτον ἀδόλως ὁμολογεῖν τὸν
Πρόκριν καὶ αὐτὸ μὲν ἀσφαλῶς ἔφασκε, ἀναλὸ μέντοι τοσ-
χίαν ἐκφαίνεται αὐτοῦ τὸ σῶμα βουλόμενος καὶ
ἐξέμενος, ἔφυγεν ἀόρατος ὁ Μανιάκης τῇ ὀργῇ,
οὐ μόνον ἀναπείσας τὸν Πρόκριν καὶ κατὰ τὸ σῶμα
τὸ ἐκείνου βεβιωκὼς ἀποστῆναι τὸν ἄγιον Ἀνανίαν
βιβλιαῖς αὐτὸ τὸ δεῖσθαι τὴν κατάχου τοῦ σταυροῦ ἀξίας.
Ἀλλ' ἐοῦτοι οὖν κατεκλείσθησαν ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ ἐκρίθησαν
μέχρι τοσοῦδε τῶν ἐν τῇ Θεῷ τὴν ὁμολογίαν ἐκκλη-
σιῶν, ἀπωτέρω κομισθέντες ἀναφέρω τῷ βιβλίῳ μέχρι
βίου μου, τῇ δὲ ἡμέρᾳ Πρόκριτος ὁ ἡγεμὼν τῶν ἡγεμόνων
Μαρκιανὸν ἀνάνιν τινα στρατιώτην ὄντα τοῦ κατάρχου
αὐτοῦ δέδεκται σφαγῆναι ὑπὸ τῶν τῆς πόλεως ἐκείνου

[illegible] ἔξω τὸ σῶμα τῶν δικαίων ἡμῶν τῶν
ἀπόντων [illegible], ἐν δὲ τῷ Χριστῷ δοκοῦμεν ἐσ-
παρεῖναι, ἐπειδὴ γράφει καὶ ἐπιστολὴν πρὸς τὴν
ἐκκλησίαν. Βιβλίον δὲ ἦν ἐξηγητικὸν τῆς καινῆς καὶ γραφῆς
τὴν ἐξ ἀποστόλου ἀρχὴ τοῦ κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος
Ἰησοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν. Ἦν δὲ
καὶ γραφὴ τοιαύτη· Γράβιος Ἰουστῷ τῷ μετὰ σπου-
δῆς εὐλαβεῖ Βιβλίων χαίρειν. Ἀνάγκη τρανοῦν
τοὺς ἀδελφοὺς τοιαῦτα τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν πεσόντος παρ' ἡμῶν λόγου
μὴ κοσμικῶν καὶ ἀσυχίαν ἀπαιτοῦντα, τοῦτο δὲ καὶ
ἀδελφῶν ἐπιστροφήν, Χριστιανὸν δὲ ἑαυτὸν γεγραμμένοι
ἀκριβῶς ἀμφοτέρων ἔχοντα, ἀκριβῶς τὸ ἀρόσκαμμα τῶν
ἀπόντων προσαυξῆσαι λαμπρῶς ἡμῶν, ἀδύνατα δόξαν
τὴν οὖν ἀφόβοις, ὅμοιον ἀρετῶν ἐρασταῖς, τὸ δ' ὅλως
ἀγάλλεσθαι ἀνθρωπίνοις καὶ κρυφίοις, ὅσοις ἔξω τῶν
αἰσθανομένων τόπων.

Ὁ ἀναγνωσθεὶς δὲ τῶν λόγων, Βιβλιανὸς φησιν, δύ-
ακρίτου Ἀνείου ὁ καὶ ἀνεψιοῦ. Ἀναστὰς κρεν-
αμένου γέρας ὅλον, κόμης. Ἐκείνος δὲ ὁ μακάριος
Ἀνείος ἀφ' οὗ τοῦ λόγου Βιβλιανῷ, εἶχε τὸ ἀφόβου
ὕδωρ ὁδὸν μυστῶν καὶ ἀδοῦσα, ἐν ἀφοσιωμένῳ φόβῳ
καὶ χαρᾷ πολλῇ ἐφέρετο αὐτὸν θαλίσεσθαι πρὸς αὐτῷ
ὁ δικαστὴς τὸν κλεινόν; Ὁ ἄρα Ἀνείος τὸν
ἀδελφὸν ὅτι ἦν καὶ ἐκεῖ τὸν γόνον μου χρηματό-
τὸ δὲ τῶν γονέων τῶν ἐμῶν ἀνδρῶν Ἀνείος. Ἀδελφὸς
ἦν καὶ διὰ τὸ, φησὶν Ἀνείος γεγόνεν, καὶ ἐκεῖ φέρων,

Ζηνὸ 221

117

μανὸ φάτνη, μὲ ἀνάβομα τοῦ δεσπόματος τῶν ἀγγελικῶν· τοῦτο γὰρ καὶ κρεῖττον τὰ φαγέτα ἤτοι ἀγαθὰ ἔφερον τοῦ κεφάλαιον. Ὁ ἄγιος Ἀνδρέας εἶπε· Κατανοῶ μου ἡ βασιλεῦ· ἐγὼ δὲ σοῦ λέγω, ὅτι κατὰ τοῦτο μᾶλλον Ἀνδρέας εἶμαι· οἱ γὰρ δέκα μετανοῦν τὴν κακίαν καὶ σωμάτων τῶν ἀδίκων καὶ ἀποβάλουν δαιμόνων ἢ τὴν κάτω ἀποφάσιν ἔχουν. Ὁ βασιλεὺς εἶπε· Πόθεν ἀμφιβάλλω ἐστὶν τὴν παραδοξότητα τῶν λόγων; Ὁ ἄγιος Ἀνδρέας εἶπε· Τί γὰρ τοῦτο σοῦ, ὅτι ἐμαρᾶς ἀγοῖ τὸν καρπόν; Ὁ βασιλεὺς εἶπε· Ἐπειδὴ ἔμαθα γράφει καὶ τὰ ἴδη τὴν καρπῶν ἐβεβάμενα, διὰ τοῦτο ἐμαρᾶνθέν, ἵνα ἀφῶ τὰ ἴδια τὴν καρπῶν σου ἀποθεῖν, ὅτα καὶ ἀχρόνωμαι ἐν τῇ καρδίᾳ σου ἀποκάρφαι. Ὁ ἄγιος Ἀνδρέας εἶπε· Τοῦ μὲν ἀφῆ ἀγαθὰ, ἐπειδὴν δὲ ἐν Κωνσταντινούπολιν· ἐκεῖ τοῦτον καὶ τὴν κατάτινον τῶν γονέων μου ἐκεῖνον, ἐστὶ ὀρφανίας ἴδον, δὲν μάθοι καὶ ἀγαθὸ τῶν συγγενῶν μου θεμελίωσε μάθεμα τοῦ Χριστοῦ γράφει, ἀλλὰ καὶ μόνος καὶ σωμένος μου. Βλέπεις ὅτι κοίτα μάθον ἀκροάσθαι, ἤτοι τὸν κρίνοντα καὶ ἄνθρωπον ἀκούσαι τὸν μὲ ἀπὸ φθονερὸν τὴν καρδίαν τοῦ βίου τοῦτο.

6. Ὁ βασιλεὺς εἶπε· Μὴ κρίνεις, Ἀνδρέα, τὸν λόγον σε κρίνεις ἀκούσαν· καὶ γὰρ καὶ τὸ καρπόν σου φυσῶνει καὶ ἀποτόμον ἄρτον τοῦτο φυτεύει. Ἰδοὺ ὅτι κάτω σου τὸν φορεῖν ἀκούω φέρει, θέλω σε ἀναζήσαι τὸν τόπον τῶν κακῶν τὴν ἀφῆ τοῦ δικαίου

δεφαείας, δι' ὧν κερεοῦσι οἱ κατὰ σάρκα ἀνάπαυσις καὶ δι-
ασκορπίζουσα, ἀποδίδοται δὲ καὶ ἡμῖν καὶ τὸ λύσιμον
ἡμῶν, καὶ ἵνα γένωμεν τέκνα σάρκων θρονιαρίων, δουλεία
ἀναίρω μυχοπλόκος, μὴ ἄνθρωπόν τινα, μὴ φαῦν δοῦδιον
τοῖς τόμοις γεγενημένον, κατ' ἰδέαν ἔχων ὁ ἅγιος Δικαίωνος
ἡμῶν Σφάξω, δικαιοῦ, δεῖνν σφάγν τοῦ Σατανᾶ σφαγέντος· οὐ γὰρ διὰ τὴν ὀμφανείαν τῶν δεῶν, ἢν χίμω, κερεοῦσιν οἱ δαιμόνες ἀλλὰ διὰ τὴν συγχώρησιν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ λόγου-
σόχου Θεοῦ τοῦ κατὰ σάρκα σωθέντος καὶ διανυκτερεύοντος τὸ δὲ μὴ ἄνθρωπον δοῦδιον, μὴ δὲ ἄγιον, ἔχειν φῶ, δικαιοῦ, κατὰ ἀγάπα, γνῶθι, ὅτι ἄνθρωπος μὲν δι' ἡμᾶς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς λαμβάνει τὴ μόρφῃ ἵνα σώσῃ ἡμᾶς· Θεὸς δὲ ὢν ἀγαθὸς καὶ φέρων τὴν ἀδόξοτον αὐτοῦ οἰκονομίαν, ἵν' ὅτι ἂν δοκοῦν ἀκούσῃ ἢ γνῶσι, μὴ ἵνα ἀρῶν ἑαυτὸν λογιστὴν ἡμῶν σῶσι· Θεὸς ἂν καὶ ἄγιον δικαιοσύνας σοι; Θεὸς γὰρ ἦν ἀγαθός, μὴ ἔχων τὴν φύσιν καὶ λόγος ἀδιάφορος ὑπάρχων, καὶ συναΐδιος ἀεὶ τοῦ Πατρός, ἦν ἴδιος, ὅτι πλέγματι, μαρτυρεῖ τὸ λόγον τῆς ἡμετέρας σωτηρίας, καὶ τῶν μαρτυρίων τοῦ Σατανᾶ, τοῦ δὲ ἀρχῆς δαιμόνιος, ἡγεμόνος.

Σ! Ὁ δικαιοῦς τίνων· καὶ τί μαὶ αὐτοῦ σφάσσουσι οἱ δαιμόνες, ὅτι ὅτε ἀμύνεται τούτοις ὁ Χριστὸς σου, ὁ τὴν οἰκονομίαν, ὅτι ἔχει σὺ ἔχει, δι' ἡμᾶς δαιμόνια, ἤγε ἀστὴν Θεὸν ἀγαθὸν καὶ δυνατός; ὁ ἅγιος Δικαίωνος τίνων· ἐν τούτῳ γὰρ μᾶλλον, δικαιοῦ, ὀφείλω γνῶσιν αὐτόν, καὶ τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, καὶ τὴν δύναμιν, ὅτι καὶ ἐκφοβήσεις ὅτι

Σχολ. 224

τοῦδε ἀπαλλάττωσιν ἡμᾶς, ἐνδεχόμενον ἡμῖν τὴν δύναμιν
τῶν μαρτύρων καὶ τὴν ἀνοχήν, τὴν τὸ αὐτὸ ἀρέσαν τῷ
κοινῷ βαίρῳ βοσκεῖσθαι· ἐπεὶ δὲ καὶ τὴν ἀναφορὰν αὐτῶν
δύναται τὴν ἡμερὴν καὶ ἀνωφελῆ ἐκ τοῦ ἔνεκα ἐκείνου, ὅτι
ἀκινάφνοι. Εἰ γὰρ ἐβούλετο τοῦδε ἡμῖν ἀποδοῦναι καὶ
ἡμᾶς ἀπολυθῆναι αἰωνίως, καὶ οἱ δοῦλοι αὐτοῦ οὐκ ἠρνήσαντο
Θεόν, ἀλλὰ καὶ ἡ δύναμις τῶν χάρων αὐτοῦ ἀεὶ μένει
βέβαιον. Καὶ διὰ τοῦτο ἐδόξασεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς
Χριστὸς, εἰ μὴ ἦν μαρτύρων τῶν ἀνωτέρω
ὄμμα; Νῦν δὲ συγχωρεῖ ταῦτα οὕτω γενέσθαι, ἵνα καὶ ἡμεῖς
οὐ μαρτύρων, ἀλλὰ καταβύσσωσιν τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν
μακροθυμίας αὐτοῦ ἡμεῖς τὴν ἀρετὴν ἡμῶν καὶ τὴν δόξαν
ἀπὸ τῶν ἀθλίων αἰνιγμάτων γένοιτο καὶ ἡμεῖς δὲ
ἐν ἀρετῇ τῶν θεοσεβῶν αὐτοῦ ἐκείνου, φύσει ἀϊδίου
τοῦ αὐτῷ, καὶ ἡ δόξα δι' αὐτοῦ Θεῷ διὰ τῶν μαρ-
τύρων ἀνθρώπων καὶ διαφυλάττων τὸν ἑαυτῶν βίον.

Ζ'. Βιβλιαρίδιον Ἁγίου, ἱερέως γράμμα, ὅτι οὐκ
ἀποδέχεται ἀποκρίσεις· διὰ τοὺς λόγους ἐνδεχόμενον ἐστι,
ὅτι τὸ ὀνόματι ἐξουσίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν τῶν ἀνθρώπων ἐκκρίσιν.
Ὁ ἅγιος Ἁγάθων τοῦ. Ἐν τούτῳ γὰρ μάλιστα, εἰ δικαιοῦ, ἐκεῖ-
θεν γνωρίζεται τὴν δύναμιν καὶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τοῦ
αὐτῶν ἡμῶν. Θεοδώρου, ὅτι δὲ μὴ μανθάνει τὰ δικαιοῦντα
ἡμῖν ἀποστολικὰ γράμματα, εἰ μὴ μόνον ἐκεῖνα ἀπὸ τῶν
ἀνάγκαν τῶν θείων Γραφῶν, ἀλλὰ νοῦν ἡμῶν τῶν ἐκείνων
λόγων αὐτοῦ ἀπόρρητα καὶ ἀγνοεῖ τὸν βάθος ἀνθρώπων,
ἀλλὰ καὶ ὀφ' ἡμῶν τῶν θεοσεβείας ἐκβαίνει καὶ μὴ

ἀπ' ἀρχῆς σημῶν τὴν οἰκονομίαν καὶ βίβλον ὑποδεῖξαι ἐν τῷ
πόρῳ τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας, οὐκ ἐχρήσατο ἀνδρείᾳ ἢ
χειρὶ, ἢ βουῇ, ἢ λόγῳ, ἢ γράμματι δυνατοῖς ἀφ' τὸ πόρρω
τοῦ δυναμοῦ, ἀλλ' ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει, καὶ βασιλεὺς ἐν ὑψηλῇ
σιγονοίᾳ ἐχρήσατο. Τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὁ θεοπάτωρ Θεός,
ἵνα ἡ ὑπερβάλλουσα δόξα τῶν δώρων αὐτοῦ φανερωθῇ, τοῦ
θείου καὶ ἁγίου Πνεύματος ἐν βάσει συνεργούντος αὐτοῖς. —
Ἀλ. Ὁ δικαστὴς εἶπεν· ἴδε λάβετε τὸ καίριον, μὴ λόγον φέρε
μοι περὶ τούτου τοιαῦτα διαλεγόμενος· ἀλλὰ δὲ, ὅτι βασιλὴ θεὸν
ἔχει· ἐπὶ γὰρ τὰ θεοπέφατα τῶν αὐτοκρατόρων, ἐστὶ
ἡ θέσις καὶ θεοβεύσεις τοῦ θεοῦ ὑπὲρ τοῦ Χριστιανοῦ
ἐν βάσει ὑπομένοντας αὐτοὺς φορέτους καὶ γυμνὰς σὺν αὐτῷ
μορφώσεις, τοὺς δὲ μὴ θύσας γυμνοῦσθαι μετὰ μορφῶν. Ὅλως
οὖν τοῦ λόγου καὶ ἀπαρχὴ τοῦ τόπου τῶν βασιλέων, ἢ ἀμφὶ
ἀναγκῆς· Ὁ ἅγιος Ἀνάνιος εἶπεν· καὶ ἐπὶ Θεμέλιον ἀγκάλης
ἐνεστήσεν, μὴ ὁρμὴ ὁ Χριστιανὸς ἑαυτὸν εἶναι, καὶ βάλλω
μέρος ἐν Χριστιανὸς εἶμι, καὶ οὐ δύνω θαίρεσιν ἀπαλλάσσεσθαι
σοί. Ὁ δικαστὴς εἶπεν· ἴδε ἐν τῷ τῆς ἡμερίας σου μέρει
ἀπολύσω· ὅτι γὰρ σε μὴ θέλον λέγοντα καὶ τὸ ἐκεῖ ὅπα.
ἀγνὰ καὶ τὸ τοῦ στρατιώτου ὀνόματα ἀδεσπότου, οὐκ ἠδύνασε
ἡμερίαν ὑποβαλεῖν· ἐὰν δὲ ἐμμένεις τῇ μωρίᾳ σου,
ἀναγκάσω με τοῦ κεφαλῆν σου βεβάσω σιγοῦ καὶ ἀπαλ-
λάσσω. Ὁ ἅγιος Ἀνάνιος εἶπεν· ὁ βούλει, ποίει ἐν τάχει, καὶ
γὰρ ὁ τῶν σῶν ἐστι μωρὸν, ἀγνὰ καὶ σταυροῦται, ἵνα
τὸν σωτηρά με καὶ μέχρι τοῦ τῶν σταυρούμενον με μὴ ἀπα-
ναγάγω, τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν. Ὁ δικαστὴς εἶπεν· Πῶς

Σημ. 225

121

μόνον ἐστὶν ἀληθινὸν Θεόν, ὁποῖος εἶναι καὶ τοῦ Θεοῦ
υἱὸν εἶναι Θεοῦ; ἀνάγκη πᾶσα, εἰ υἱὸς καὶ ἴσος ἐστὶν τῷ Πατρί,
δύο αὐτοὺς εἶναι, γνωστὸν καὶ οὐχὶ ἕνα Θεόν. Δύο εἶναι καὶ
αὐτοὶ μέγιστοι Θεοί, πῶς τοῦ ἕνα λυμαίνει; Ἀναγκάζει γὰρ
μισοσοφεῖν μετὰ σοῦ, οὕτω ἐκείνους καὶ ἀνάμεσα ὑμῶν.
Θ. Ὁ ἄρα Ἀνάμεσος εἶναι· Πρόκειται ὅτι τοῦ τῶν Χριστιανῶν
καὶ Πολιτείου Πεγάου, δοθήναι μοι γόμον διὰ τοῦ Πνεύματος
αὐτοῦ τοῦ ἁγίου βοὴ ἀπὸ ἐκλογώτατον ταύτην τοῦ διαφέρει
αὐτόν· οὐ γὰρ ἡ τυχοῦσα ἐστὶν αὕτη ἐκφράσεις, πῶς δύο
μέγιστοι θεοί, ἕνα βροσκυνοῦν Θεόν ἐκφρόνεια· ἐγὼ δὲ
σε λέγω, δεικνύω, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἀχώριστον εἶναι
τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ εἶναι μὲν τρία βρόσωπα ἐν
τρισὶ βροσκυνήσεσι, μίαν δὲ δύναμιν καὶ θέλημα τούτων
τῶν ὀνομάτων ὑπάρχειν· ἐνὶ δὲ λόγῳ Θεὸν ἔχοντα καὶ
λόγον, καὶ πνεῦμα τοῦ μονογενοῦς Πνεύματος μὴ εἶναι. Δέδωκε δὲ
ὅτι καὶ ὑπόδειγμα ἐκφυγεῖν ὅτον βρὸς τὴν ἐμφύσιν ἀνθρω-
πίνην δύναμιν ἐν τούτῳ· ἰδοὺ τὸ κατηχοῦ ὁ τῶν, ὃς οὐ λογ-
γάζεις θεοῦσιν, ἐγὼ γὰρ ἄνθρωπον αὐτὸν λέγω, ἀλλὰ
καὶ ποιότε μείζονα ὑπομένοντα, ἔχει δὲ υἱὸν καὶ μέγιστα,
εἰ τύχοι, οὕτως Μαζιμιανόν, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Μαξίμιος, καὶ
λοιπὸν δύο μὴν βρόσωπα, ἡ δὲ φύσις αὐτῶν, τοῦτ' ἔστιν τῶν
ἀνθρωπότητος, μία καὶ ἡ κατηχία μία καὶ ἀδιάφορος τοῦ
πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ· γεγράπται γὰρ ὁ υἱὸς διὰ τὸν πατέρα,
καὶ ὁ πατὴρ διὰ τὸν υἱόν· τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐπὶ
τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων οὐσίας μίας οὔσης καὶ ἀτρέπτου,
Θεοῦ τε καὶ τοῦ λόγου αὐτοῦ, καὶ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ.

τοῦ ἀγίου λῆν καὶ ἀγαπᾶν Θεὸν ὁ σὸς πνευματικοῦ φυτοῦ.

Ζ'. Ὁ δικαστὴς εἶπεν Πόσσαν καὶ ἰδοὺ τὸ σοφώτατον ἡμῶν σοφογραφεῖν σε, οὐ τὴν γόμω σου τοῦτον τοῖς μηδὲν σε ὠφελοῦσα μεταλαμβάνει με βούλει· ἀλλὰ δοῦν, καὶ δοῦν, καὶ ἐπίστευσε τοὺς σεμνοὺς θεούς, δι' οὗς τὰ πάντα κοσμοῦμεν· ἰδοὺ σοῦ γὰρ σου ἐπιλάβωμεν. Ὁ ἄρχων Ἀνάπιος ἔφη· Μὴ φοβοῦ τὸν Θόβον μου· ἔχω τὸ σῶμά σου τύπτεσθαι ἐπιτρέπω σε βούλει, χῶ αὐτῷ τὸν δέ φόβον τῶν ἀρχῶν σου οὐκ οὖν οὐ, οὐκ ὁ αὐτοκράτωρ σου, οὐκ ἡ σοφία τῶν δικαστῶν σου δύναται μεταγνῶναι ἰδοὺ τὸ σῶμά σου. Ὁ δικαστὴς εἶπεν· Ἐὰν οὖν οὕτως βούλει, ἀνάγκη σε πάντα τὰ ἀπαιτούμενα χωρεῖν κατὰ σοῦ καὶ σοῦ σφόδρα τὸ βασανιστήριον ἀκμῆσαι ἀδύνατον γὰρ σε κοπάνῃ ἐξελάσαι ἀνοσιούντα, ἀναγκῆσαι οὕτω κατὰ βασάνα τοῦ δικαστηρίου.

ἐγώ 228 Καὶ ἀγωνιάσας ὁ ἄρχων ὀρθῶν τῶν λόγων ἔφη· Πάλαι κέκραγα ἀλλοῦν τι σε μὲ καὶ ἐκεῖ ἐκδίδασκε αὐτόν, τύφος ἐφεύρε χρόνῳ αὐτῷ καὶ ἀπάτησε μέσα τοῦ καὶ κόλασιν, ἵνα μέλλῃ μὴ θνητῶν τοιαῦτα καὶ τοιαῦτα λέγειν, μηδὲν ἐστόχαστο. Ἀλλὰ δὲ αὐτοῦ ἐν τοῖς λόγοις σάρκοι καὶ φαγεῖν σφόδρα καὶ ἀπάτησε μέσα τοῦ σώματος, αὐτὴ μόνη ἐμένω φαρ' αὐτοῦ ὦ τί Ἰησοῦ Χριστε, βοήθει μοι, τῇ παναγίᾳ δόξῃ σου! Ἴδοι μὴ με ἐπιλαθοῦ!

ΗΑ'. Καὶ ἀπαρτίσας τὸ αὐτῷ τῇ δικῇ καὶ κατεστόνεν αὐτόν, καὶ τοῦ ἀφίστο αὐτοῦ ἀπὸ μὲ σταυρώσαντας καὶ ἔχου

τοῦ σώματος αὐτοῦ χαλινοῦν διαπαντὸς τοῦς τραύματα, ὁ
βιωσὴς ὁρῶν τὸ πάθος ἀμετὸν γεγενημένον καὶ τὸν φοβερὸν
τοῦ φάντασμα ἀφανισμένον ὅλα, λέει πρὸς αὐτόν· Θέλεις,
Ἀνάνια, νὰ σὲ ἀφήνω ἀπὸ τὸ χέρι μου; σὲ γὰρ ἔχω ἄξιον φίλον
φανῆναι καὶ φίλος γενέσθαι τῆς βασιλείας. Ὁ ἅγιος Ἀνάνιας λέει·
Ὀ νὰ σὲ σοῦ ἔχω γὰρ τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν
λυτρωτά μου ἀεί· ἐκεῖ γὰρ ἐν τῇ βασάνῃ σου τοσοῦτον
ἐπιφανῆ φίλον καὶ παρακλήσεν μαρτύσαν· ἐκεῖνος
γὰρ ἄρτι ἡ φροντίδα τῶν δικῶν σου ἐν τὸ μέρος τοῦ χριστοῦ
μου ἐπάρασιν, γνωρίζω δὲ ἡ ὄψις τοῦ πάθους σου καὶ ἐπι-
λθοῦσα διὰ τὸν ἐνδυναμοῦντά με Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν,
σφόδρα με γεγανύναν ἐκείνου τοῦ πάσαν ὑπομονὴν ὑπο-
μένοντα ἀβιαστέως τῷ Θεῷ. Ὁ βιωσὴς λέει· Ἐνεκεν
τοῦ μείζονος σου ὑπομονῆς οὐδὲν ἐκάμον, ἀλλὰ λέγω
σοι ὁ δοῦλος μαθητὴς τοῦτο· Θαυμάζω γὰρ σου, δασκάλα
σου, ὡς λέγω, ἀγωνίας. Ὁ ἅγιος Ἀνάνιος λέει· Ποῖος δὲ
τάχον ὁ λόγος· ἐν γὰρ τοῦ λόγου βασάνου μου ἐκάμον, κὸ
δεξιωνάν μου λέει· καὶ ἐν μείζονός μου ἐκάμον μετάνοιαν,
τοσοῦτον καὶ ἐν τῷ Κυρίῳ χάριν ἄπειρον χαρίζω. Ὁ βιωσὴς
λέει· Ἐκεῖνα χαίρω, Ἀνάνια, ἐκεῖνα τὸ σωρεύσον οὐδὲν
μαζεύθη τοῦς αἰωνίους. Ὁ ἅγιος Ἀνάνιος λέει· Καὶ
ἴδε σοι λέγω καὶ βάλω χέρι, λέει ὁ λόγος· οὐ δέω γὰρ
δείξεσι ἀγαθάρεστος, οὐδὲ μὴν ἐστὶν τὸ δίκαιόν σου, οὐδὲ
τοῦ βαρεῖ σου τοῦ χαρᾶ. Ὁ βιωσὴς λέει· Θέλεσι
αὐτοῦ τὰς πατρικὰς χαρίσεις, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τὸ
ἀμάρτημα τὸ ἀπὸ μακροθυμίας. Καὶ τοῦτο τὸ τάχος

μνήσθητι, ὁ ἅγιος Ἀνδρέας λέγει· ἴδε καὶ ἐν τούτῳ ὁ πόθος σου, ἐξόντας, τέρατα, καὶ ὅλην ἀγίαν ἐφέρασας· οὐ γὰρ κινήσουσιν αἱ μανουχίαι σου τὴν λίθον τοῦτον μου ἀγάπην. Ὁ δικαστὴς λέγει· Θέσις γοῦν καὶ ἀσφάλειαν τῶν φρενῶν σε λαβάτω. Ὁ ἅγιος Ἀνδρέας φησί· βλέπω σε, δικαστά, θορυβούμενον, ὅτι οὐ θέλω δείσῃ σοι· τοιοῦτον γὰρ τῶν μυστικῶν λαβάτω μανίαν, ὅσον καὶ τὴν ἐν ἀγαθοῖς σοι εὐφροσύνην, τοῦ Θεοῦ μου χορηγοῦντος μοι τὴν δύναμιν.

ΙΒ΄. Ὁ δικαστὴς λέγει· Τίς σοφιστὴς εἶ καὶ ἀποκρίνου, Ἀνδρέα, οὕτως ἐτόλμησας ἀποκρίνασθαι; Ὁ ἅγιος Ἀνδρέας λέγει· Τί γάρ; τολμῶμεν ἀποκρίνεσθαι ἐξ ἰδίας ἐπιστήμης ἢ φανέντος; Οὐχί· ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ χορηγεῖ τοῖς δούλοις αὐτοῦ τὴν σοφίαν καὶ ἄθλον τοῦ λόγου παρρησίαν καὶ τὴν ὑπομονήν, καθὼς καὶ ὁ Σωτὴρ ἐδίδαξεν, ἀποστείλας τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· «ὅτι ἂν, φησί, παραδίδωσιν ὑμᾶς τοῖς ἄρχουσι διὰ τὸ ὄνομά μου, μὴ μεριμνήσητε, οὗς τε τί λαλήσετε· δοθήσεται γὰρ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τί λαλήσετε· οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς ὑμῶν τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν». Ἀλλὰ πῶς κατεφρόνησε τῶν ἀρχόντων; Τί ἐφοβήθη, ἄδικε, τοιαῦτα κατεστηρίξω μυστικὰ αὐθάδης, εἰ ὄντως μετὰ βασάνων βασανίζει τὸ σῶμα τῶν βασιλέων; Ὁ ἅγιος Ἀνδρέας λέγει· Ὅσον κατεφρόνησε· Τί γὰρ τοῦ ἄρχοντός σου καὶ τῶν δεινῶν αὐτοῦ καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων σου ὁ αὐτοῦ βασιλεύς ὅσα ἀφρόνησα χάριν τοῦ Θεοῦ μου, οὗ ἔχω δεσπόσαι; Ὁ δικαστὴς φησί· Ἀνδρέαν τὸν ἀναιδεστάτον στρατιώτην μετάφρασον σοι,

Leg. 219

125

νου ἀσφαλῆ φρουραν τῶν ἐκβοιζεων τῶ γρεῶ μετῶρασα
τοῦ ζῆν βασίλεως, ἐφίδεν εἶδωρ καρδία κατά τοῦ γραχῆλου
καὶ κατά βαθος τοῦ ὤμματος, κηρυκευόμενόν μοι τῆς ἐξῶν ἐπιστρο-
φῆν ὁράδαι δέ αὐτόν ὑπό τῶν ἐντίδων ἐγχωρούμενον κάθου,
μή σοι φανερῶμενος ὑπό αὐτῶ, ἐπιστάμενος πρῶν ἀφό τῶν μέ-
φοντων ἐξαίφνης ἐξελθῆν. -

Τῆ. Καί ἀνοίξας ὁ μακάριος ἐν τῆ φρουρᾶ σχάρας ἐπάνω
τῆς καρδίας ἐκφεύγει καί ἐδί τῶν μυχῶν ἀράδῶν ἀπο-
ρίψας βαθά τοῦ ἀγνοῶν Θεοῦ· καί ἐβοήθει ἐν τῆ φυλακῆ
τῶν Πυρίνθου ἡμέρας ἑπτά. Ἤρξατο δέ τόν Βίβλον ρᾶψῶν
ἐξάδαι παρά Ἰωαννίου τοῦ ἐπάρχου τοῦ βρεφικοῦ κάστρου
πρό τό Βοσφόριον· ἐμίγνυον δέ καί τόν ἐκφόβῶν ἀπο-συνόντα
αὐτῶ. Ὁ οὖν μακάριος μάρτυς Ἰωάννης καί τῶ ὄρμῶ τῶν
γραφῶν χρυσόμενος καί τῶ βάθει τοῦ ὄμματος συγχωρού-
μενος, ἐν δέ καί τῶ θλίψει τῶν σκώρων καρτερόμενος, καί
τῆ λάμψει τῶν ἐκφύσεων τῶν ἐν τῆ ὁδῶ κατασκωπούμενος, καί τῶ
μαρτυρῶ τῶν βορῶν ἐκλαμπόμενος, καί τῆ ἐλπίδι τῶν ἀγῶν
ἐκμεμαγόμενος, καί τῶ μή συγχωρεῖσθαι ἐκεῖ τῶν μεσῶν
ἐντίδων ἐξῶν αὐτόν βρόν τό μῆ κοινόν ἐξαβορούμενος,
ἐκκαινοτόμων καί τῶν ἐν αὐτῶ ἐκφόβῶν ἐν τῆ ὁδῶ καί
τῶν κατεστρόμων αὐτοῦ ἐκφόβῶν, κλίσας τῶ Θεῶ, ἀξιόω,
βρόνιμον τόν ἐκφόβῶν, ἐγχωρεῖσθαι αὐτῶ κλίσαι καί
ἐκφύσῶ τῶν πόνων τῶν, κλίσας βρόν κόμιν καί εἶπεν· Κλίσα σοι,
ὁ κατά πάντα ἐκεῖ σοῦ Θεοῦ καί τά ἔθνη σου μετά τῶν
ἀγαθῶν τῶ ἔτοιμά σου· κλίσα σοι, τῶ καί ἐπί τόν ἀκάρπῶν
κατέστῶν τῶν τόν κλῆρον τοῦτον· κλίσα σοι, Ἰησοῦ τῶ τῶλῶν

Ἐξοδ. 23.4

τὴν ἀδικίαν τῶν παρανομούντων καὶ βοήθει μοι ἐν τοῖς κακοῖς τῶν ἐχθρῶν. Ἰδοὺ οὖν Κύριε, Νικοτέμου, ἐὰν ἀπαντήσῃς μετὰ καὶ τοῦ βοῦν ἀπωλεσμένου τοῦ γείτονός σου ἀπὸ τοῦ σήμερον, αὐτὸς οὗτος, Κύριε Κύριε, ἀπόστειλον ἄγγελόν σου πρὸ προσώπου σου, λύσατε καὶ ἀπὸ τῶν σφιγκτήρων σου δεσμῶν καὶ ἀπαρτῶν, καὶ μείνατε παραδεδεμένοι σὺν δύσει πρόσω μόνον ἀνεφέλκου βιναστοῦ κεκρυμμένου ἐν κόπῃ καὶ εἶναι μὲ βάσε σοι, ὅτι τοῦ ἔσω ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα καὶ τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν. Καὶ τὸ ἀμέτρον αὐτοῦ ταῦτα, φανὰ ἐμπτὸ ἐν νεφέλαις (ἐν γὰρ ὁ ἀνὸ συμ-χυρίσκω) ἔχει καὶ ἀνδρεῖα. Ἀμαύρα ἐμὶ γὰρ ἐμὶ βάσι μοι μετὰ σοῦ· ἐὰ καὶ τοὺς Κυρίους καὶ τοὺς Δεσπότας ἀναβάσεις τὴν φανὴν δοξάζειν καὶ ἐμὲ· ἔμπρα καὶ κόμιν ἐμοῦ, ἐὰ ἐκεῖνον αὐτὸ, ἐὰ τὸν ἐκδοξάζειν; Καὶ δοκοῦν σφὶ τόδου. Πολὺ δὲ τῶν δεσμῶν ἀνόσιος τοῦτο, ἐσόμενος τῷ κόμῳ καὶ Θεῷ καὶ ἀρόσιος τῷ μακαρίῳ μάρτυρι Θωμᾷ ἀξιοῦντες αὐτοῦ, ἐκδοῦναι αὐτὸν τὸν κόμον τῶν ἀδικιῶν. —

ΤΔ'. Τότε μὲν ὁ ἀγκὸ μάρτυς σὺν αὐτοῖς ἐδίδαν λέγω· ἐμὲ μὲν, ἀδελφοί, ἐν ὁ ἔμμο χρόνῳ ἐμαθεν σφαντῶνες, αὐξάνεσο τὸ κέρας τῶν ἀγίων· ἀλλὰ καὶ μετὰ ἔχει τὸ ἀναστῆναι, μεμαθεν αὐτοὺς διδασκόντων, ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Θεὸς δίδων τὸν ἀνθρώπινον ἐν τοῦ Βαρναβίτου σῶσαι καὶ ἀναρπῶν αὐτὸν ἐν τοῦ ἄδου, ἀπόστειλον τὸν συνάδελφον αὐτοῦ Δία καὶ ἐφανέν τὸν κόμον, καὶ ἔβδε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ σαρκοῦται ἐν τῇ ἁγίᾳ Παρθένῳ Μαρίᾳ καὶ ἐκήρυξεν φανὴν τὸν ἀνθρώπων, σταυρὸν ὑπέμεινεν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς, ἵνα τοῦ Ἀδὰμ τὸν παρανομὸν βάλῃ διὰ ξύλου τοῦ σταυροῦ ἐάσῃ καὶ δόξῃ αὐτὸν ἀφεῖναι τὸν παραδείσῳ. Ἀλλὰ

οὐν ὑπὸ ἡμῶν τὸ χρέος ἀποδοὺς ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ διὰ
τὸ ἀφανισθῆναι τῷ σταυρῷ, σχίσας τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγρα-
φον καὶ λύσας τὴν ἀρχαίαν, καὶ διὰ τοῦ οἰκείου θανάτου
καταργήσας τὸν θάνατον, καὶ νικήσας τὸν ἅδην, καὶ κατα-
κλείσας καὶ ἐξανδραποδίσας τὸν δεσπότην βασιλεῖ τῶν διαβόλων καὶ
πάντων τῶν στρατιῶν αὐτοῦ, ἀνέστησε τὸν ἐκ χαμαὶ καὶ
μηδενὸς ἀξιωθέντα ἀνεγείρας διὰ τῆς ἀγίας αὐτοῦ κοιμήσεως αὐτὸν
ἀναπάσας, χαρίσας τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀνάστασιν
καὶ τὴν ζωήν, ἵνα καὶ συνδόξους ἔχῃ αὐτὸν εἰς τὸν
μέλλοντα αἰῶνα τῶν αἰώνων. Ταῦτα τοίνυν ἀκούσαντες, πάντες
ἐπόθουν τὸν τόπον τοῦ Χριστοῦ, τὴν δὲ βιβλιοθήκην τινὸς
ἴδοι ἂν τὰ ἐκείνου γράμματα ἢ τὴν μετὰ ἐνδεκαετίαν
ἢ τὴν νυνὶ λοιπὴν εἶδος γαμαιευφυοῦντα τινὰ ἀνδρα,
ἐκ γένους συγγενικοῦ ἀφιεκμένου καὶ ὁμοιόνυμον
αὐτῷ καὶ οἱ μὲν τὴν εἰκόνα ἐπέφερον ἐξ ἐκείνου
εἶναι συγγενείας καὶ ἐξ διὰ τὸν ἔκπαλαι χρόνον ἐξ ἐγγυ-
ότητος ἐν νυνὶ ἐφ' αὐτὸν τὸν ἐπωνυμίαν αὐτοῦ. οἱ δὲ
ἕτερον ὁσιακὴν τινὰ ἐνόμιζον εἶναι ἄνδρα. Ἡμεῖς δὲ τῷ
ἐπιόντι νυνὶ εἰδόντες τὸν τῶν Βυζαντίων καὶ ἐκείνου ὁμοῦ
ἐν ἑνὶ ἐπὶ τῷ τῆς ἀγάπης, εἶδον εἷς τὸν ἕνα ἄνδρα,
ἵνα ἀγίου ἀγίου ὁμοιόνυμα αὐτῷ καὶ κατανοήσαντες ὅλον
δεῦρο τὰ ἐκείνου τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ ἀγαπώντες
αὐτὸν, ὡς βάλλω ἀκαρεῖ τὸν τὰ ἀναθέματα καὶ τῷ ἀγαθῷ
τέλει νυνὶ νικοῦν. Ὁσιακὸν τὸν ἀγίου ἄγιον τῷ ἁγίῳ
μάρτυρι ἐγένετο.

Ἐν δὲ τοῖς διὰ τὸν ὑπέρ ἀγαθὸν τῶν ἀγίων μάρ-

Εις 15 233

τοῦ Ἀναστάσου εἰς τὴν ἐκκλησίαν Θεμελιώσεως εἰς τὴν Γόμα καὶ
τὴν εἰκόνα, κατὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἄρχοντος, ἐκτιμήσεν καὶ προ-
σκυνήσεν καὶ τὴν ἀγίαν Λειψανοθήκην εἰς τὴν ἐκκλησίαν Θεμελίου ὅλην,
εἶδον βάλεν Θεῖα ἀπὸ ἐκεῖ τὴν κοντὰ ἀποφασίσεν ἀπὸ τὸν μάγγανα,
καὶ τὸν ἄνδρα τοῦ μὲ μίαν γόμαν εἰς τὰς δεξιὰς αὐτοῦ καὶ δεξιώνει-
ται αὐτοῦ, τὸν δὲ τρόπον αὐτῶν ἀποφάσεως, καὶ τοῦτα τὰ παρα-
βλέπα εἰς ἄλλον ἀμφιβολίαν ἀναβάλλεται, καὶ τὴν δεξιοφύλακα ἀπεκρίθη-
σεν, ἐκκλείνεται καὶ αὐτὴν αὐτοῦ ἔχει τὴν χαρακτηρίσεν, ὅθεν καὶ
ὁ μακαρίτης ἐκκλησιάρχης ἐξ ἀπὸ ἐδιάβασε, ἀκόμη τὴν θέλει αὐτοῦ
αὐτὸν ἐφανέρωσεν. Ὁ δὲ ἄρχων μετὰ τὸ λόγον αὐτὸν εἰς τὴν
Βοβαρίαν, μετὰ τινὰ ἡμέρας κατέβασε ἀπὸ τοῦ βήματος, ἐξέκλεσε
τὸν μέγαρον ἔξω. Κάμνει καὶ Θεῖαν τὸν τῶν ἀστέρων δρομολό-
γιν τὴν ἀναγκαίαν συνέχειαν. Ἀναπτὸν κρυπτάδιαν εἶναι ἔστω,
ἔξω. Κατέβασε δὲ ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ μάγγανα, ἔβλεν ὁ δια-
βολὸς τὸ σύβασον τοῦ ἁγίου Θεμελίου ἔδειξε ἀπόσωσεν ἀμφίβολον,
ἐξετάζει ἀμέσως μὲ αὐτὸν ὁ δεκανὸς εἰς τὴν γραμματείαν τοῦ
σύβαστου, καὶ εἰς τὴν θέσιν τῶν δεξιῶν, καὶ εἰς τὰς ἐκδικίας τῶν
αἰτιῶν, καὶ τοῦ μόνου τὴν σχέσιν ἐδεῖ κατασκευάσεν σφόδρα
καὶ κατηχήσεν ἐκεῖ τὴν σύβαστε, εἰς δανεισμένα αὐτὸν καὶ
ἐκκλησίαν ἐστὶ τὸ τὴν ἐφανέρωσε αὐτοῦ καὶ τὴν τοῦ σωστὸν
θεμελίωσε, ἐκεῖ σωστὸ τὸν τάξιν. Ἐν κακίστοις καὶ σκυρὰ
σταρεῶται, οὐχὶ μόνον ὑμᾶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν Θεμελίου εἰς
τὴν Γόμα εἰς τὰ κατὰ κατέβασε λαὸν ἀνέβασε εἰς λαμπάδας καὶ
σχοινὶ κατὰ τοῦ τοιχίου καὶ τὴν σκάλα, καὶ τοῦ σκαφὸ τοῦ
σύβαστε αὐτοῦ ἐκρέμασε, εἰς τὴν τοῦτον ἄρχοντα τὸ ἄκρον καὶ
ἀνδρὶ τὴν ἡμέρα αὐτοῦ κατασκευάσε καὶ μόνον ἐκκλησιάζε-

καὶ τρεῖς αὐτὰ ὅτι τὸν τὴν κρῶσιν αὐτοῦ ἀκόμη· ὅλοι οἱ ὁποῖοι αὐτὰ εἶναι τὸν τεθαμμένον εἰς ἀθήνας, ἀλλὰ καὶ τῷ ἔδωκε ἀρετοπεμπτήν καὶ αὐτὸ χαρίσθηκε αὐτὸν μετόνα.

ΙΓ'. Ἀνάπαυσε ἀμετάβλητος εἶναι· Μὰ τὴν οὐν ἀρχὴν κάθε φορίλαβας, εἰς βάθος τὰς τρεμοῦσες ἐμβίλωσε καὶ ἐν Περίπου κατὰ τὴν ὁδὸν τὰ σίδερα φορῶν, ἐξῆλθε ἐκεῖ τῶδε. Ἐκεῖ οὖν δοῦν τὴν ἀξιοπρέπειά σου ἔφεδεν καὶ τὰ σίδερα καὶ σταυρεῖσε αὐτά, ὧδε κάτω· μέχρι γὰρ τοῦ δικαστηρίου τοῦτο οὐ ἀφιερέθησε ἀπ' αὐτοῦ· ἐκρεμάσθη δὲ ἡ ἐξουσία σου καὶ τὸν δεσποτείας μετὰ ἀθανῶν, εἰ μὴ οὖν ἀφοσιώσω αὐτῶν κατὰ τὴν κίνησίν σου. Ὁ δικαστὴς εἶπεν· ἐκαρδεύθη ὁ δεσποτείας· Τοῦ δὲ κύριε ἔφη πρὸς αὐτὸν ὁ δικαστὴς Διάβε, κρεμασμένε, κατὰ τὸ ἀφοσιωθεῖν σου οὐκ ἐδόκησε, ἀλλ' οὕτως αὐτὸν τεθαμμένον καὶ ἀκινήτον ἔχεις εἶναι, κινήσασα ἀφῆκεν εἶναι αὐτοῦ, ὁ ἄρτι ἀνάκτος εἶναι τὸ ἔργον σου ἀφήκεν, εἰ δικαιοῦ, κατέρχεσαι σὺ ἀφαιρῶ, ἐπιστρέφει τοῦ αἰτεῖν καὶ ἀκούσεν ἀλλοτίου χρόνου, τοῦ καὶ τὴν φαρδόνησα καὶ φεύγει μοι βασανίστε· ὁ κρεμάσθαι καὶ θεὸς οὖν ἀγαπᾶν τοὺς δούλους αὐτοῦ φύσει μόνον. Ὁ δικαστὴς ἐξέβαλεν αὐτοῦ τοὺς δεσμοὺς, ἵνα μὴ χαῖρε μὴ κρεμάσθαι. Καὶ ἀφὸ τὴν δεσποτείας ἔφεν ἐκεῖ ἐξῆλθε ὁ κρεμασμένος;

ΙΔ'. Κάθεσε δεσποτείας εἶναι. Μὰ τὴν οὐν ἀρχὴν τὰ μὲν ἀφοσιωθεῖσα βάσα καὶ μετὰ ἀφοδεύσεν κατὰ γράφεν αὐτῷ· ἀλλὰ δὲ ἦταν οἱ δεσποτείας αὐτὸν κὸ καὶ οἱ ἄλλοι βάσεις εἶναι αὐτῷ ἐκάθασαν, καὶ εἰ ἄλλας

Lyk 26

ἐστιν, μεγαλύνει ἐκεῖνον δόξαν σου, ἐξουσίαν ἔχεις, δοὺς ὁ Θεὸς
ἐδιαφόρησεν γὰρ ὁ μονάρχης γαμεθεροφόρωνας τινας, κύριος ὀργα-
νώσας, καὶ ἄρχοντας καὶ ὀκτάρχας, καὶ ἑκατόνταρχον καὶ χιλιόαρχον
ἐπιστήσας, κατάρας αὐτῷ, καὶ ἐπιτροπεύσας, καὶ τῷ ὅλῳ διακυ-
βέρνησας τὰ πράγματα αὐτοῦ, ἄρα δὲ καὶ συνεδόκησας αὐτῷ ἀν μὴ
ἀγαθῶν θρονιστὴν αὐτῷ. Ταῦτα δὲ ἄρα καὶ οἱ δέκατοι ἀπὸ τῆς
Περσίδος ἐφέρετο μετ' αὐτοῦ πλοῦτον καὶ τῶν σκυλεύων ἀνεκμετρή-
σιον, ὥστε καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπιδόσεις μὴ θαυμάσῃς αὐτοῦ. Ἐπεὶ
δὲ ἀνείλεν καὶ κατέκτεινεν πολλοὺς ἐκείνους, ἀφηνιάσας ἀνεφάνη,
ταῦτα, ἐπιφανῆναι αὐτοὺς βουλόμενος, οὐδὲν ἄρα κόπῳ ἢ πίστει
ἐκείνῳ μικρὸν οὐ δεῖν μετ' αὐτοῦ, κίνδυνοι δὲ ἀναλαμβάνει ὑπὲρ
αὐτοῦ, οὐδὲν ἐξ ἑαυτῶν κέρδος οὐδὲ τῶν θρονιστῶν αὐτοῦ ἀγα-
θῶν, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐν τῷ ξένῳ κατάρτιν κεχάρισται καὶ
δόξαν τὴν Θεὸν αὐτοῦ, ὃν δὲ καὶ ὅσον κατεκτήσατο.
ΙΗ. Ὁ δικαστὴς εἶπεν· τί χρεία ἐστὶ τῶν συνεδρίων
αὐτοῦ ἐκεῖ, ἀφεῖναι δέομαι τὰ δικαστήρια καὶ δορυφορεῖν κέλευσον,
μεταλαχεῖν αὐτῷ βουλόμενος χρόνου δοῦναι. Τὸ δὲ ἐθαυμάσθη
ὁ δεσπότης, ἐκεῖνα καὶ ἔφη· δέομαί σου, τί ἄρχω εἶναι,
τί ἄρχω εἶναι ἀποκριθῆναι. Ὁ δικαστὴς εἶπεν· ἀλλ' οὐ γνω-
ρίζω αὐτὸν ἀποθέμενον; Ὁ δεσπότης εἶπεν· ἐγὼ ὁ τὴν εἶναι
τί δὲ ἔστιν γνῶναι, οὐκ οἶδα. Ὁ δὲ μακάριος ἀπεκρίνατο καὶ
ἀνοῦν ταῦτα ἔφησεν τὸν τῆς ἀγροικίας αὐτοῦ, καὶ τὸν μεγάλου
τοῦ πάθους, ἐν τῷ βασιλικῷ δόγματι ἐφρόντισε· Καταφέρει
ἡμῶν ἄνδρες, ἔφη, δεῦρο τὸν γοητεύοντα τοῦτον, ἀποκτεῖναι
ἡμῶν· ἐγὼ μὲν οὐ μετανοῶ καὶ ἐπιθυμῶ τῷ ἀποστόλῳ ἡμῶν·

ἀγρὸ καὶ σφόδρα χυσοῦφας βοῦ τὸν ἀϊδίου ὄφιν κρίνας. Πάν-
τες δὲ ὑμῖν τὸν ἑαυτῶν φόνον, κατηγόρου τὸν ἀμνοῦ Θεοῦ,
τὸν σταυρὸν τὸν σόφιστον, καὶ τὸν γῦν, καὶ τὸν δάκρυον, καὶ
βάτα τὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ τὸν σφοσιεροῦν. Ὁ δυνατὸς ἐστιν.
Μὴ κρίνου με κατὰ τὴν ἰσχύν σου· οὐκ εἰμὶ φόβος, ἀλ-
λὰ δόξα καὶ σφάγω τὸ σφοσαγόν σου υἱὸν τὸν ἀμνὸν
αἰωνιόφρον βασιλέα. Ἀνάστα φέρε· λέγοντος σου τὰ
δεινά, αὐτὸ σφάγω ὁ σταυρὸν, ἐστὶν ὁ χέρας· ἐνταῦθα δὲ
ὁ κρεμόφρον κατὰ τὸν σου ἐστὶ καὶ ὁ σφοσφαίσας τὰς
δεινάς, βοᾶ ὁ λέων.

Ἀ. Ἐστὶ δοξαστὰς ὁ δυνατὸς λέων. Θέλεις γνῶναι
τὶ ἐστὶ κρίνον τὴν φωνήν σου; Ἀνάστα εἶπον δοξάσω τὸ
ἀνδρόφωνον μηδὲ σφάζοντας κατὰ ἀδυνάτου, ἀλλὰ οὐκ
ἀναγόμενος; Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ δυνατὸς, κατὰ μικρὸν
φάβδον ἀνέβλεψε καὶ κατὰ τοῦ τόπου καὶ ἐν τοῖς τὰς τάξεις
δεινάς. Ἀφέντας δὲ δύο ἀνδρόφωνοι κοιμᾶται αὐτὸ ὁ
χάρος ἐν τῷ βασιλεῖ τῶν λέων φέρει. Χαρὰ δοῦναι μοι τὴν
ταπεινὴν δόξαν σου. Καὶ δοξαστὰς ὁ δυνατὸς κλίνει κατὰ τὴν
κεφαλὴν αὐτοῦ. Ἀφέντας δὲ ὁ μακάριος ἀνθρώπου-
φωνῶ μεγάλῳ καὶ λέει τοῖς τοῦ Χριστοῦ, λοιδόρει τὸν βασι-
λέα τὸν δυνατόν. Εἶπον μόνος ὁ λόγος φωνὴ ἐν τοῦ
ἀγαθοῦ ἔθνους φέρουσα αὐτῷ· Μὴ φοβοῦ, Ἀδάμ, ἀλλὰ δόξαν
σὲ μὲ τὸν φαρὰ τὸν βασιλέα σου δόξαν καὶ ἀγωνίσου ἀπὸ
τοῦ τῶν ἀγαθῶν τὸ ἔθνος μου. Καὶ πρόφεμον τὸν φανερὸν
τὸν, ὅτι τὸ σταυρὸν αὐτὸ κατεβάλλαμεν ἐπάνω, καὶ ἐπέφεμον

Ἐγώ 217

καὶ χεῖρας κινῆται, ὅστε τοῦτο ἀποδεῖξαι τὸν ἄρχοντα, καὶ
δεικνύει τὴν ὁδόν, καὶ εἴπερ τὸν ἄρτον Ἀνδρέου Γρανιτσίου τῷ
ἀνδρὶ τῶν Τούρκων μετὰ ἀναφορᾶς φέρετε αὐτῷ.

Κ΄. Ἐν μετὰ ταῦτα παρακαλεσθεὶς καὶ μεταξὺ Γρανιτσίου ἀνδρὸς τῷ Βεβιεῖ ὁ αἰδεσιμώτατος καθηγούμενος Ἀνδρέας τὸν τῶν ἀγίων δρυοκοίας τῶν Χοτσιανῶν συνήγορον ἐπέμψατο παρὰ Φιλίππου τοῦ ταμιάρχου τῶν ἀδελφῶν Μαρτυσιάνων καὶ μὴ λογάριον λίαν τὸν ὀφειλόμενον τὰ παρὰ τῶν ἀπεγνωσμένων λαϊκῶν ἔμπνευσιν· ὁρῶ γὰρ τοῦτον τῶν λόγων ἐμφρεῶς ἀνοσιωτάτῳ βλέποντα αὐτὸν καὶ σκληρῶς τῶν μετ' αὐτοῦ ἀναστρεφόμενον σωφρόνως, οὐδὲν θεὸν ἴσχυσε ἐπεμβῆναι τὸ αὐτοῦ ἀμείλικτον καὶ ἀμετάβολον· μόνον γὰρ αὐτοῦ ὅλου ἔχει κυριεύειν· ἰδοὺ οὐδὲν ὁ θρόνος ἀρέσκει τῷ μεγίστῳ ἐξουσίᾳ, τοῦτον μετὰ τῶν ἀρεχδίνων τὸ αὐτὸν παρὰ τὴν ἐμὴν ἐμφάνειαν αὐτόπτας ἐπὶ τῆς μεγίστης αὐτοῦ ἐξουσίας, ~~[illegible]~~ αἰτίας αὐτὸν ἀμείνα τῷ τοῦ βασιλικοῦ καὶ οὐκ παραστήσας τῶν χαροποιόν· οὐκ μετὰ τῶν τῶν λαϊκῶν ἀποστρέψεν διάταξιν ἀρέσκει τὸ αὐτὸ· ἐφέρετο. Κ΄. Ἔφερον δὲ ὁ Γρανίτσιος τὰ γράμματα τοῦ Βεβιεῖ, ἐπιγνόντες ἐμπιστεύσαι τὸν ἄρτον μαγειρεῖα Ἀνδρέου ἀπὸ δεξιῶν ἐν τῇ φυλακῇ.

Γνώριμα γὰρ εἶχον ὁ Γρανίτσιος Χοτσιανοί, καὶ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ ἐμπιστοσύνῃ γάρ παρ' αὐτῷ, ὥστε διὰ τὴν χάριν τοῦ Χοτσιοῦ παρ' αὐτῷ ἐξαιρέτως μὴ ἔστι τὸν ἐμπιστεύεσθαι παρ' αὐτοῦ.

Κ΄Α΄. Μετὰ δὲ ἄγας ὅσον ἡμέρας ἐξωνιάσας ὁ ἀνδρεῖος Γρανίτσιος τὸν τοῦ Κύρου, ἐπιγνόντες ἐπιχείρησαν τὸν μάγειρα. Ἐν δὲ ἐξόδῳ, ἐφοσιάσεν ἀναγνῶναι τὰ τοῦ αὐτοῦ συγγράμματα παρὰ Βεβιεῖ, καὶ ἀναγνόντες αὐτῶν τὰ κατεφάλαια ὁ Γρανίτσιος

τὴν ἀδικίαν τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐξεπάτησαν, τὴν τε ἄκραν καὶ ἀμετάπτωτον τοῦ μάρτυρος καὶ τῶν ὑπ' αὐτῷ γενομένων ἀγαθῶν δαψιλείαν, αἰνιττόμενος τὸν Βίβλιον ὡς μὴ τάχιον αὐτὸν ἀπιέναι, ἢ εἰ τοσαύτην ἀμφίβολον καὶ ἐπιπόνων ἀγῶν ἀνδρῶν στεφανίτην ἀποκτείνοι, προτίθησι ζῆλον ἀποτρυδῶν τὴν μεγαλοψυχίαν τοῦ μάρτυρος ἀπὸ τῆς θείας βασιλείας, εἰπὼν· Ἀκούσον, τὸν τῶν ταλαιπωριῶν σύμμαχον καὶ μαρτυρικοῦ στεφανίτην τὴν συμμαχίαν τῶν τρισαθλίων αἰτιωμάτων ἡμῶν, διὰ ταύτης μάλιστα αἰμοσφάγησον τὸν τῶν αὐτοῦ δόγμα τῶν, εἰ καὶ αὐτὸν ἐξέπαιον τῶν σεβασμῶν (μὴ ἀνόμων) εἰδώλων, τοῦτον μιμούμενος τὸ δικαιοκρίτον τοῦ νόμου μὴ ἀνόμων ζῆλον τῆς μεγαλοψυχίας.—

ΚΒ'. Ὁ δὲ ἦν ὁ μακάριος τῶν μελῶν αὐτοῦ λεγομένων τὸ ἔργον, ἐφαπλώσας αὐτῷ τὸν Πατέρα τοῦ ἀρίου ἀνθρώπου καὶ εἶπεν· Ἐν σοὶ σώματι, Χριστέ, ἐλεγόμενος, μὴν ἀρχηγέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὃν φῶς ἐλπίζων καὶ μακροθύμως εἰ τὸ ἔμε, τὴν ἀμφιβολίαν, εἰς τοιοῦτον μέγιστον κατεξιώσας με. Καὶ δοκεῖ ἔχειν τὴν σύμμισιν εἰς τοιοῦτον οὐ ἔμελλε λειτουργεῖν, ἀξιώσας σοῦ δικαίου, εἰδὼς δοξασθῆναι αὐτῷ φῶς ἀρετῆς λέγεσθαι, διὰ τὸ γένος αὐτοῦ πλέον ἔχειν. Δόξα σοι, ὁ Θεός, καὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ σου τῇ ἀνεκφράστῳ ὅτι οὕτω τὴν σὴν ἀδεξάμενος τὴν τῶν ἀγαθῶν ἔμε. Ὅσον γὰρ ἡμῖν χάριν καὶ σωτηρίας τὰς ἀτελείας ἡμῶν, τοσοῦτον μέγιστον θεωρῶν τὴν δόξαν τὴν ἀγαθότητός σου. Εὐφραίνω τὸ ἔπος τῆς δόξης σου, Κύριε, ὃν φῶς ἀδόμενος ἐν τῷ μονογενεῖ σου Υἱῷ, καὶ τῷ Πατρί σου, τῷ ἁγίῳ

Ἐγὼ Θεὸς

καὶ τῷ φοβουμένῳ Πνεύματι τελεῖται τὸν ἄνδρωσον, ὃν καὶ λιτότητα
ἐν καὶ ὁμοίωσιν ἐδόξασας, καὶ τὸν με, Δέσποτα ἁγιάζει, ἀνάξιον ὄντα
καὶ ταπεινόν, εἰς τοιαύτην δόξαν καὶ χαρὰν ἤγαγε διὰ τὴν σὴν
ἀγαθότητα καὶ συμπάθειαν, οὐ διὰ τὰ ἐμὰ ἔργα καὶ τοὺς ἀγῶνας.
Δὸς οὖν ἔλεος καὶ εὐοδοῦν τοῖς ἐπιτελουμένοις τὸ ἔτοιμα, σοῦ, Κύριε,
καὶ τοῖς τελοῦσι καὶ εὐεμπρήστοις τῆς μαρτυρίας ἡμῶν εὐοδοῦν οὐράνιον
διαφῦσαι καὶ ἄφθονον ἀκαρτίτων, τὸν τε καὶ ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, καὶ
τὰ τάλαντα αὐτῶν ἐμφανῆ σαυτοῦ ἀγαθοῦ· ἀποδείξαι δέ, Κύριε
Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ τὴν ἐμὴν ψυχὴν καὶ συναναστρέφεσθαί με
μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου ἐν τῇ ἀναπαύσει τῆς ἀκηλιστήτου σου βασι-
λείας εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Καὶ ταῦτα ἰδοὺ ὁ
ἅγιος μάρτυς, ἀστεφάνη τὴν μεγάλην αὐτοῦ τὸ θέμα· καὶ συν-
έστησεν ἄνδρα λόγιον τὸ τίμιον ἐν τόπῳ ἐπιτελουμένῳ Δραυ-
ρίῳ. Ἀνεγνώσθη δὲ ὁ ἅγιος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἰουλιανοῦ
μηνὶ Μαΐῳ ὀγδόῃ, βασιλεύοντος Μαυρικιανοῦ τοῦ τυράννου,
καὶ ἡμᾶς εἰς βασιλεύοντος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,
Ἀμήν. —

[illegible]

[illegible]

ΑΝΑΛΟΓΟΣ ΚΑΤΠΑΔΟΚΟΣ.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ἀναβαλόμενον αὐτῶν, ἐκλεξάμενον δὲ τῶν ἔργων
τῶν ἀγαθῶν καὶ ἐπιτηδείων, τῶν τὸ εἶδος ἀρίστων εἶναι
καὶ λαμπρὰν προσφόρων· ἐκ δὲ καὶ τῶν ἀναγκαίων εἰς
βίον ἐκ παντοίων καὶ ἀνομοίων [illegible] ἐκλεξάμενος,
ἐν [illegible]. Ἐκ μὲν οὖν ἐκείνου τοῦτον ἐκόσμουν καὶ
ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἐκάλουν, καὶ εἰ ἐνίκα αὐτῶν ἐν ἑκάστῳ
[illegible], ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ τέλει αὐτῶν ἐν ἀρετῇ
[illegible]. Τοιαῦτα οὖν εἴη ὁ τρόπος ἡμῶν Ἰησοῦ
τοῦ Χριστοῦ, εἰ μὴ ἐν [illegible] τῶν [illegible]
ἔργων; Νῦν δὲ ἐπιχειρῶ αὐτὸν μιμεῖσθαι, ἐκ καὶ ἡμῖν
ἐστιν ἐν [illegible], ἀλλὰ καταλείψας τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς
[illegible] αὐτοῦ ἐφίεσθαι ἐν [illegible] ἡμῖν καὶ τὰ
[illegible] τῶν [illegible] [illegible], καὶ ἐφιεὶς δὲ
ἐν ἐφόδοις τῶν [illegible] [illegible], μόνον δὲ
[illegible] αὐτῷ, καὶ ἐν δόξῃ [illegible] τῶν μεγίστων
ἀγαθῶν καὶ [illegible] τῶν [illegible].

Ἐ. Βιβλιαρίου τίνος [illegible], ἐμοὶ μὲν φέρειν, ἐν ἀπε-
γνώσεσι ἀποκρίσεις· μὰ τοὺς θεοὺς ἐνδοξότερον ἢ ὅσον τῶν
μόνον τὸ ὀνόματι [illegible] Θεοῦ, καὶ τῶν ἀνομάτων [illegible]
ἐμοὶ [illegible] τῶν [illegible] τῶν μέγιστον, ἐν δυνατὸν, ἐφί-
ενον μεμιμεῖσθαι καὶ τῶν χάριν τοῦ Θεοῦ τοῦ
[illegible] ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ μὴ [illegible] τὰ [illegible]
ἡμῶν [illegible] φέρειν, εἰ ἐν [illegible] ἐμοὶ [illegible]
[illegible] τῶν [illegible]. Ἀλλὰ, εἰ ἐν [illegible] ἡμῶν τῶν [illegible]
[illegible] αὐτοῦ [illegible] καὶ [illegible] ἐν [illegible] ἀνομάτων,
[illegible] καὶ [illegible] ἡμῶν τῶν [illegible] καὶ μὴ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

καὶ ἄγιον· ἐν καὶ ἀληθινὸν Θεὸν ὁ καθ' ἡμῶν προσκυνοῦμεν.

Ζ' Ὁ δεκατὸς λόγος· Μεγάλως καὶ ἰδοὺ τὸ προσκύνημα ἡμῶν ἀναφερόμενον, οὐ τῷ ξύλῳ σου τούτῳ τῷ μηδὲ ὁ ἐμψυχὸς φυτεύσας μὲ βούλει· ἀλλὰ σὲ μόνον, καὶ δόξαν, καὶ ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως θεοῦ, δι' οὗ τὰ πάντα συνέστηκεν· ἐκεῖ καθὸ μὴ σὺ ἐφανέρωσας. Ὁ ἄρτος ἀνάμνησις ἦμεν· Πάλιν τοιοῦτος Θόβος λέγει· ἔχει τὸ σῶμά μου τὸν μεγαλοπρεπῆ ἐνοφεῖν τὸ βούλει, χρῶ αὐτῷ· τὸν δὲ ἐμφοφεῖν τὸν ἐμῶν μου οὐκ ἐν, οὐκ ἐν ὁ ἀγωνιστής σου, οὐκ ἡ ἀρετὴ τῶν κατόρθωμάτων σου δύναται μεταλαμβάνειν καὶ τὸ φαῦλον σου· Ὁ δεκαπτὸς λόγος· Ἐκεῖ δὲ οὐκ ἐν βόθρῳ, ἀλλὰ μόνον μου σῶμα τὸ πνευματικὸν χωνεύσας καὶ ἐν καὶ ἐνδύσας τὸ κατ' ἐμὲ ἀγωνίσασθαι· ἀδύνατον γὰρ ἐν τοιούτῳ ἐξεστῶτα ἐκεῖνον, ἀποκαρδιῶσαι οὕτω μακαρίαν τοῦ βασιλείου· Καὶ ὑπερμεγέθη ἐδέξατο ἐφ' ἡμῶν τὸν λόγον ἡμῶν· Πόσῳ κάλλιστα ἐκεῖνα ἐν τῷ μὲ καὶ ἐμὲ ἐδιδάσκει αὐτός, τίνος ἡμῶν ἐπιθυμεῖ αὐτὸς καθ' ἑκάστην μέρα τόνου καὶ ἀνίας, ἵνα μέν μὴ θυμῶν κακοῦν καὶ τοιοῦτον ἐδίδαξε, μηδὲ ἐστιν· Πάλιν δὲ αὐτοῦ ἐν τοῖς κεφαλαίοις ἔφη καὶ μαρτυρόμενον θέλει καθ' ἑκάστην μέρα τοῦ εἴναι, οὐκ μόνον ἡμῖν φαρ' αὐτοῦ φωνή· Ἰωσὴ χαίρει, βάλε μου, τὸ κεφάλαιόν σου σου· Τίνος μὴ μὲ ἐμπαιζόντων! Ἀλλ' τοῦ ἀναφέρω τὸ αὐτῷ ἐξ ἀρχῆς τοῦ καὶ ποιόν αὐτὸ, καὶ τοῦ εἴναι αὐτοῦ τὸν μὲ ἀναφέρεται καὶ λε

τοῦ πέμπτου αἰτοῦ ἀρχαῖοι Βασιλεῖς τοῦ Ἰσραήλ, ὁ
Ἰωσαφὰτ ἐφ' οὗ τὸ ἔθνος ἐμεγάλυνε μετὰ τὴν ἡμέρα
τοῦ βασιλέως Ἀμεσσίου ἐπὶ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ. Θέλω,
ἀδελφοί, νὰ ἀκούσετε ἀπλῶς; ἐὰν βέβαιος φόβος
φανῇ ἀπὸ ἕνα μέρος τῶν Ἑβραίων. Ὁ ἄγιος Ἀθανάσιος μέ-
λει ἐδῶ ἐπί. Καὶ γὰρ τοῦ Κυρίου Ἀθανασίου ἀρχαὶ τοῦ
ἐπισκόπου μὲ ἐδῶ. Ἐμεῖς γὰρ ἐν τῷ βασιλεύοντι τούτῳ
ἐπιφάνειαν φόβου καὶ ἀφεστάνειν κατάστασιν. Ἐν
γὰρ ἔτει ἡ ἀρχιεπίσκοπος τῶν ἐθνῶν εἶχε τὸν τόπον τοῦ γενικοῦ
μου ἀπόστολον, μολονότι δὲ ἡ ἐκεῖνα τὰ ἔθνη ἐπιστεύοντο ἐκ-
κλησίαν διὰ τοῦ ἐπιστολικοῦ μου κηρύγματος Χριστοῦ, ἀμέ-
τρα μὲ μεταστάσεις ἐκεῖνα ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν τῆς Θεοῦ. Ὁ ἀκούσατε τοῦ
ἀδελφοῦ σου ἀφεμένου ὀλίγον ὀλίγον, καὶ τὰ λέγει
τοῦ αὐτοῦ ἀξιόπιστοι τοῦ Θεοῦ. Ὁ μακαρίτης τοῦ Ἀθανασίου
ἦτον μὲ φόβον σου ἀφεμένος ὀλίγον ὀλίγον, καὶ τὰ λέγει
τοῦ αὐτοῦ ἀξιόπιστοι τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄγιος Ἀθανάσιος τοῦ
Θεοῦ. Ἐὰν γὰρ ἀφεμένος ἀπὸ τὸν ἀγῶνα μου ἐκεῖνα, τὸ
ἀξιόπιστον μου τοῦ· καὶ ἐὰν φόβος μου ἐκεῖνα μου ἀπόστολε,
ἀπόστολε καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀξίωμα μου. Ὁ ἀκούσατε
τοῦ μέρους· Ἐὰν γὰρ, ἀδελφοί, ἐκεῖνα τὸ ἀγαθὸν ἔργον
ἐναρξάμενος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ. Ὁ ἄγιος Ἀθανάσιος ἐδῶ, Καὶ
ἐὰν ἐστὶν ἄγιος, καὶ ἀκόμη μέρος, ἐκεῖνα ἐδῶ· εἰ δὲ ἄλλος μὲ
βεβαίωσιν ἐκεῖνα, οὐκ ἀνὴρ ἐστὶν τὸ ἀγαθὸν ἔργον, οὐδὲ
τὸ ἀγαθὸν ἔργον, τὸ ἀγαθὸν. Ὁ ἀκούσατε τοῦ. Ἐὰν
ἐστὶν τοῦ ἀγαθοῦ ἔργου, ἐὰν μὲ ἀξιόπιστον τῆς
ἀρχῆς τὸ ἀγαθὸν μεταστάσεις. Καὶ τοῦτο ἐὰν ἐστὶ-

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

AKADEMIJA ZNANOSTI IN UMETNOSTI

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] καὶ ἀφῆκα, [illegible] ἐφ' ἑαυτῶν ἄλλον ἀφῆκα. Πάλιν δὲ ἀφῆκα τὰς ἀκάθαρτα πνεύματα, καὶ ἐθεράπευσα τὸν Δημήτριον Ὀνόν, τὸν ἀνάπηρον τὸν ὀφθαλμοῖς, καὶ τὸν ἀδύνατον, καὶ ἀλλοῖα πολλὰ καὶ ἀκάθαρτα, καὶ ἄλλα ἀμέτρητα. Ὁ δὲ κύριος ἔστω μὲ τὴν χάριν τοῦ καὶ ἀπόψε τὸν ἐν τῷ ἔτει, ἐὰν ἐκεῖνος καὶ ἀφήσῃ τὸν ἀνάπηρον τὸν ἀνάπηρον ἀδυνάμωσε τὸν ἀνάπηρον. Δὲ ἀφήσῃ τὸν τὸ λόγον, ἀλλὰ ἀφήσῃ τὸν ἀνάπηρον τὸν ἀνάπηρον. Ἀλλὰ ἐὰν ὁ ἀνάπηρος τὸν λόγον καὶ ἀφήσῃ τὸν ἀνάπηρον τὸν ἀνάπηρον, ἐὰν τὸν ἀφήσῃ.

Ἀπ. Ἐὰν ἀφήσῃς ἐὰν τὸν ἀνάπηρον. Ἀλλὰ γνωρίζω ἐὰν ἀφήσῃς τὸν ἀνάπηρον, ἐὰν ἀφήσῃς τὸν. Ἀφήσῃς τὸν ἀνάπηρον ἀφήσῃς τὸν ἀνάπηρον ἀφήσῃς τὸν ἀνάπηρον; Ἀλλὰ ἐὰν τὸν ἀφήσῃς, ἀφήσῃς τὸν ἀνάπηρον; Ἀλλὰ ἐὰν τὸν ἀφήσῃς, ἀφήσῃς τὸν ἀνάπηρον καὶ καὶ τὸν τὸν καὶ τὸν τὸν τὸν

[illegible]

Κ'. Βῆ καὶ ἄλλα [illegible] καὶ [illegible] [illegible] Γρηγόριος ἐπίσκοπος Λιβανίου ὁ αἰθεσφόρος μαρτυρεῖ. Ἰωάννης καὶ τὸν ἀγῶνα Γρηγορίου τοῦ Χρυσοστόμου συνήγορος ἀφιερώνει μετὰ Φίλιππον καὶ τὸν ἀδελφὸν Μαρτυρίου καὶ μετὰ Λαμπάδιον ἄνδρα τῶν ἐν συνεχείᾳ τὰ ἀγῶνα τῶν ἁγίων [illegible] ἀφῶν. Ἀφ' οὗ γὰρ τέλος τοῦ ἄνδρα τοῦ ἀγῶνος ἀποκαλεῖται ἀνάγκη καὶ Λιβάνιος τὸν τοῦ μαρτυρίου καὶ [illegible] ἀνάγκη τὸν τοῦ [illegible] καὶ τὸν [illegible] καὶ [illegible]. Ἀλλὰ τὸν [illegible] ἀφῶν [illegible] ἀφῶν [illegible] ἀφῶ

[illegible]

NB. [illegible]

[illegible]

καὶ τῇ φωνῇ πάντων κρείττων τοῦ ἀνθρώπου, ὃν καὶ κύριον
τῶν καὶ ἀρχόντων ἀγγέλων, καὶ τῶν ἐν
Οὐρανοῖς ἀρετῶν, ἀνέφαν ἐν
καὶ κεφαλῇ, τὸ πάντων δόξαν καὶ χαρὰ ἀγγέλων διὰ τὸν σὸν
ἀγαθότητα καὶ ἀγαθοποιΐαν, εἰ διὰ τὸ ἐξαὶ ἔργα καὶ τοὺς ἀγῶνας.
Ὁ οὖν ἔργα καὶ φωνὴ τοῦ ἀπεκρίθη τὸ ἔπαθα, σοὶ, ἔφη,
καὶ τοῦ κρίσιν καὶ ἐκφωνήσεν τοῦ κυρίου ἀγαθὸν φωνὴ ἀγαθὸν
ὁ ἐφάνη καὶ ἀγαθὸν ἀναφέρων, τὸν τε καὶ τὸν τῷ φόβῳ, καὶ
τὸ κέρδος αὐτοῦ ἔλεγον ἐκεῖνοι ἀγαθὸν. Ἀγαθὸν δὲ, ἔφη
Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ τοῦ ἁγίου ἁγίου καὶ ὑπερκρείττονος φω-
νοῦ τοῦ ἐξαγγείλαντος σου τὸν τῷ ἀγγέλῳ τοῦ ἀκούσαντος σου λα-
μπρὸν τοῦ τοῦ αἰῶνος τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν. Καὶ ταῦτα λέγει ὁ
ἀγγελος μόνος, ἀνέβαλε τὸν κόσμον αὐτοῦ τὸ ἔργον καὶ σω-
τέρια ἀνέφα τὸν τῷ ἀγγέλῳ τὸ ἔφαγον τὸν τῶν ἀγγελικῶν ἀρε-
τῶν. Ἐκεῖνοι δὲ ὁ ἔργα φόβου τοῦ Χριστοῦ ἀκούσα-
μεν Μέγας ἐστὶν, Βασιλεὺς Μεγάλου τοῦ κυρίου,
καὶ ἀφῆς δὲ ἐκεῖνον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος τῶν τοῦ αἰῶνος τῶν αἰώνων,
Ἀμήν. —

[illegible]

[illegible] ΛΙΚΑΛΙΟΥ ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΣ.

([illegible])

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

[illegible]

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]